

Cuộc sống điền viên trên núi của nông phu

Chương 68 : Chương 68

Chương 66: Phân gia chia tài sản (hạ)

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Hàng giả cũng là hàng, chỉ là chất lượng kém một chút, cảm quan khó coi một chút. Cửa hàng Hách gia hùng hồn bày những thứ phẩm kia ra bán, không cần biết giá bao nhiêu, có thể thu về chút nào hay chút đó, dù sao cũng không thể nào ném những này vào trong ổ những tên hành khất đúng không?

Cũng may người thích chiếm tiện nghi trên cõi đời này không ít, dù sao người có thân phận chân chính bình thường cũng đều tìm người làm theo yêu cầu hoặc là để cho người đưa hàng tới nhà từ từ chọn, tới cửa hàng mua đồ, phần lớn là nhà người bình thường hoặc là môi giới nhà phú hộ, nha hoàn, các tức phụ, bọn họ đối với hàng hóa vùng sông nước nhiệt tình không thể lường được.

Kết quả là, hai loại đồ vật nhìn từ bề ngoài không sai biệt lắm, bên trái một hoặc mấy lượng bạc, bên phải mấy đồng hoặc vài đồng, cuối cùng hàng thứ phẩm lại bán được hơn chính phẩm, nếu không phải giá tiền thứ phẩm bán ra thấp hơn giá tiền vốn, quả thật chướng quỹ kia muốn ra phía sau đóng kín cửa cười trộm rồi.

Khi A Tề từ nhà bạn trở lại, nghe nói mình dùng mấy ngàn lượng bạc mua hàng hóa không đáng giá năm trăm lượng về thì tức giận đến ném bể mười mấy cái ly, mắng to những người đó gian trá, giao hoạt, háms lợi, tiếp theo buồn rầu, chửi mình dẫu heo làm tâm trí mê muội, chửi mình không đủ cẩn thận, không có phát hiện gian kế của những người đó, lãng phí tiền mồ hôi nước mắt cha nương tích cóp từng tí một cách vô ích, lòng tràn đầy hối hận, tự giam mình ở trong phòng mấy ngày không ăn không uống cũng không đi ra gặp người. Phu thê Hách Đại Hải khuyên nhiều lần, Thường thị cũng khóc cầu xin hãn, hãn đều si ngốc ngơ ngác, bộ dạng tiêu tụy. Cuối cùng vẫn là ôm đứa bé tới đây, hãn mới có chút động dung.

Buôn bán vốn là có lời có lỗ, A Tề cũng thành bộ dạng này, Hách Đại Hải cũng không tiện lại nói hấn cái gì. Nào có thể đoán được sau đó chưởng quỹ kia thật vất vả nghĩ ra chủ ý bán những thứ phẩm kia đi, sau khi A Tề biết lại giận tím mặt, nói nhà mình bị lừa thì cũng thôi đi, sao còn có thể bán những đồ này đi gieo họa cho người khác? Hấn dầu gì cũng là xuất thân Tiến Sĩ, đọc đủ thứ thi thư, noi theo Khổng Mạnh, kính trọng quân tử hướng về phẩm hạnh, vậy mà chưởng quỹ kia lại ra chiêu bài như thế cho nhà hấn, chuyện gian xảo tham lam bậc này, quả thật ai có thể nhịn cũng không thể nhịn được!

Đáng thương chưởng quỹ kia bị khiển trách trước mặt mọi người không ngốc đầu lên được, A Tề còn muốn trói hấn đến huyện nha xử phạt. Vẫn là mọi người hết lời cầu tình, ngay cả người mua hàng rẻ đều tới đây nói tốt, mới để cho hấn tiêu bớt cơn tức. Cuối cùng vẫn phạt chưởng quỹ kia ba tháng tiền công, lệnh cho hấn chuộc những thứ phẩm đã bán đi về, cứ như vậy lại mất đi gần một trăm lượng bạc, chuyện mới coi là trở lại bình thường.

Đều nói họa là nơi chứa phúc, phúc là nơi chứa họa. Mặc dù Hách Đại Hải tức giận nhi tử đánh vào mặt của ông ta, nhưng Triệu di nương trải qua đại phu Từ gia giới thiệu điều dưỡng, di chứng bệnh sanh non tạo thành hồi trước đã dần dần mất hẳn, lại có dấu hiệu mang thai. Mà mặc dù A Tề mất bạc, lại giành được không ít người khen ngợi, ngay cả Tri Huyện đại nhân bốn huyện cũng khen ngợi hấn, cuối cùng vẫn hồi được một chút tổn thất. Không lâu sau, Thường đại nhân ở xa ngoài ngàn dặm cũng nghe nói chuyện này, đặc biệt viết thư tới khích lệ hấn, còn chỉ điểm mấy câu, nói tốt nhất là đóng cửa hàng này lại. Đây cũng là song hỉ lâm môn rồi.

Nhưng nói đến phải đóng cửa hàng, chuyện vẫn có chút nghiêm trọng, Hách Đại Hải gọi A Tề và Tiểu Bảo đến cùng nhau thương lượng.

Thật ra thì cửa hàng của Hách gia cũng không chỉ ở một nơi, đóng một cái không sao cả. Vấn đề là, những cửa hàng khác thì làm thế nào?

Theo cách nói của Thường đại nhân, thái tử rất nhanh sẽ thượng vị, phe phái trong triều đình tranh đấu gay gắt, bây giờ A Tề đã được triều đình tán thưởng có chút "thanh liêm", hơn nữa với quan hệ của hấn cùng thu xếp đường đi trước kia, có hi vọng nhậm chức trở lại. Nếu có thể làm tốt

hơn một chút, năm sau là có thể nhậm chức lại, nói không chừng còn có thể đi làm quan ở kinh thành.

Rốt cuộc như thế nào mới được coi là tốt hơn? Đóng tất cả cửa hàng ở trong nhà ư? Dùng toàn lực cả nhà đặt trên người của A Tề rốt cuộc có đáng giá hay không?

Những chuyện này thương lượng với nhau Hà Hoa cũng không có ở đó, cũng chỉ là phu thê Hách Đại Hải vợ cùng hai huynh đệ A Tề thảo luận một hồi lâu, sau đó lại thỉnh giáo một vài người đức cao vọng trọng, cuối cùng vẫn quyết định, không thể cắt đứt toàn bộ buôn bán, A Tề còn có một phòng thiếp thân xuất thân thương hộ mà, làm thế nào cắt cũng cắt không hết, chỉ là cửa hàng trong nhà trước tiên có thể không mở, cho thuê thu bạc, sau này thì tùy thời cơ hành động.

Lúc đó đã gần đến cuối năm, Quý Quân cũng về tới, nghe nói Hách gia có tính toán như vậy, không khỏi cũng trầm trồ khen ngợi.

Hà Hoa biết rất nhiều người còn mang chủ nghĩa quan nhân, không khỏi buồn bực nói: "Tốt cái gì mà tốt? Chuyện buôn bán ở huyện Định Giang cùng Gia Nguyên của muội đều bị ảnh hưởng! Người ta đều nói Hách Đại quan nhân không cho người trong nhà làm gian thương, mỗi ngày tới trong cửa hàng của muội chờ hàng hạ giá!"

Quý Quân vượt mấy cọng râu thưa thốt nói: "Dứt bỏ cái lợi nhỏ trước mắt, nhưng đổi được quan bào gia thân, đến lúc đó chân đứng vững, muốn mở mấy cái cửa hàng còn không dễ dàng à?"

Hà Hoa cười lạnh nói: "Đại bá kia của nhà muội những năm này cũng không còn thấy góp bao nhiêu bạc công trong nhà, có ích lợi gì đều tự mình hưởng, hoặc là đưa tới nhà nhạc phụ, ngày được quan bào gia thân cũng không có chỗ tốt cho nhị phòng chúng muội. Huống chi, theo như ca nói, Quý gia cùng Hách gia là thông gia, ca có muốn dừng chuyện buôn bán trong nhà hay không?"

Quý Quân sắc mặt nói: "Chuyện này cùng ca cũng không có bao nhiêu quan hệ. Hơn nữa, quan trường chìm nổi, mười năm Hà Đông, mười năm Hà Tây. Ai biết sau này sẽ như thế nào? Aiz, A Tề thay đổi quá nhiều, hiện tại ca cũng không biết ban đầu gả muội vào Hách gia

rốt cuộc là đúng là sai. . . . ."

Hà Hoa trầm ngâm một lát nói: "Muốn đóng cũng là đóng cửa hàng của Hách gia, đồ cưới của muội cũng không thuộc phạm vi bọn họ nên quản! Nếu hấn muốn có nhiều danh tiếng tốt, không bằng muội cho hấn thêm một mối lửa!"

Quý Quân thấy nàng có chút phẫn nộ, vội vàng khuyên nhủ: "Muội cũng chớ làm loạn, suy cho cùng muội cũng là con dâu của Hách gia, cũng không cần làm cho Đình Chi khó xử."

Hà Hoa nản lòng nói: "Nếu không phải vì Tiểu Bảo, muội đã sớm trở mặt rồi, ca yên tâm, muội biết rõ."

Lại cùng mọi người ở nhà mẹ tử tử thương lượng một phen, trở lại Quý gia thôn, Hách gia đã để cho người thanh lý tất cả hàng tồn trong cửa hàng, A Tề vẫn còn đang la hét bạc không đủ dùng.

Qua một ngày Hà Hoa liền nói với Tiểu Bảo: "Bà bà đã từng nói, trong nhà hàng năm thu vào trên vạn lượng bạc, rốt cuộc đại ca cần bao nhiêu tiền lót đường? Tại sao có thể thiếu bạc?"

Tiểu Bảo thở dài nói: "Cũng chỉ được hai ba năm. Mấy năm trước bạc buôn bán, ta cùng với đại ca đón dâu liền tốn không ít, sau này lại mua một cái viện ở trong huyện. Sau đó qua mấy năm tích góp bạc từng tí một, chúng ta từ Sơn Đông trở lại lâu như vậy, cũng dùng không ít. Hơn nữa năm nay, cộng thêm các nơi tặng lễ cùng với tiêu hao nơi khác, hơn một vạn lượng, thu hoạch ở Điền Trang cũng không tốt, cho dù có bạc, cũng ở trong cửa hàng, hay là hàng đấy. Muốn thanh lý cũng không phải dễ dàng như vậy. . . . ."

Hà Hoa liền nói: "Sổ sách ở trong tay bà bà cùng đại tẩu, có bạc hay không, họ rõ ràng nhất, tội gì chúng ta lo lắng. Lại nói, không bằng để đại ca phát tác ở trong cửa hàng của chúng ta một trận, người ta sẽ càng thêm trầm trồ khen ngợi đấy."

Tiểu Bảo cười nói: "Nếu thật sự như vậy, nàng còn không lấy cây gậy to ra à?"

Hà Hoa cười híp mắt nói: "Ta không lấy cây gậy to, ta muốn chàng lau sạch quan hệ tách hộ, từ đó không để cho Hách đại quan nhân cao ngạo thanh cao cùng đệ đệ đệ tức một thân hơi tiền có liên quan với nhau nữa."

"Không phải nàng nói nhà ta vẫn còn hơn mấy vạn lượng bạc sao? Nếu ta thật sự lau sạch quan hệ tách hộ, nàng chịu đi theo ta à?"

"Ta có bạc, chàng có bản lĩnh, sợ cái gì? Chỉ sợ đại ca sợ người nói hấn ức hiếp bào đệ, chàng muốn lau sạch quan hệ cũng không có cơ hội." Hà Hoa cười nhạo một tiếng, ngay sau đó nghiêm túc nói: "Hôm nay Đại ca mưu tính thật tốt, nhưng chuyện trong quan trường, gần vua như gần cọp. . . . . Coi như chàng không vì mình cùng ta suy tính, cũng phải vì tiểu Ninh ca tính toán một chút."

Tiểu Bảo thở dài một cái, không có lên tiếng. Hà Hoa biết suy nghĩ của hấn, lại nói: "Thật sự có chuyện gì, chàng cũng đừng nghĩ viết một phong thư đuổi ta cùng nhi tử, nữ nhi đi. Đến lúc đó chàng chu toàn hiếu đạo tình nghĩa đối với phụ mẫu, huynh trưởng mình, cũng làm cho ta một hạ đường thê sống đầu đường xó chợ, lo lắng để phòng nuôi nhi tử cho chàng, nổi tục hương khói Hách gia, không có tiện nghi như vậy đâu!"

Tiểu Bảo nắm tay của nàng, cười khổ nói: "Ta cũng đã từng nghĩ như vậy, nhưng mà, ta không bỏ được nàng, không nỡ để cho nàng cùng bọn nhỏ trôi qua cuộc sống như vậy. Đại ca bên kia, hấn vừa quyết tâm muốn làm quan lại có tâm kế như thế, chắc hấn về sau cũng sẽ không có chuyện gì. . . . . Hôm nay nếu nói ta tách hộ nàng cũng không ghét bỏ, ta sao lại có thể cô phụ nàng? Nàng yên tâm, sau này đại ca đi nhậm chức, đại tẩu cũng sẽ đi theo, dầu gì nàng cũng có thể tùy tính một chút. . . . ."

Nói đi nói lại còn không chịu ở riêng, Hà Hoa chỉ đành phải chấm dứt trước.

Qua một ngày, Thường thị tới la cà, quanh co lòng vòng nói muốn Hà Hoa xử lý cửa hàng của nàng. Trong lòng Hà Hoa đang mất hứng, liền nói: "Đại tẩu, đó là nhà mẹ ta cho ta chút kế sinh nhai ổn định, Tiểu Bảo không giống đại ca có tiền đồ như vậy, ta cũng không có làm Tri Huyện

phu nhân, về sau lại càng không có Ngũ Phẩm Tứ Phẩm thậm chí nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, chỉ cầu có một chút vật ngoài thân không đến nỗi ăn đói mặc rách mà thôi. Đại tẩu tội gì phải ép ta?"

"Ta ép người? Ta ép người thế nào?" Thường thị giận đến toàn thân phát run, giọng the thé nói: "Sĩ Nông Công Thương, Thương Hộ vốn là tiện tịch, chẳng lẽ đệ muội không biết sao? Hôm nay đại gia thật vất vả mưu được một cơ hội có thể đi Kinh Sư làm quan, có người cố tình mượn cơ trong nhà của chúng ta có cửa hàng, lấy danh chức nghiệp hạ tiện ngăn trở. Đây chính là chuyện vinh dự của liệt tổ liệt tông Hách gia, đệ muội không xuất lực cũng được, chẳng lẽ còn muốn cản trở hay sao? Nhà mẹ người, nhà mẹ người, người đã gả vào Hách gia rồi, còn luôn miệng nhà mẹ, người là có ý gì?"

Hà Hoa lạnh nhạt nói: "Nếu ta nhớ không lầm, trong nhà đám người Thái các lão, Lý đại học sĩ ở Kinh Sư cũng có tác phường (phân xưởng), ngay cả nhà mẹ đại tẩu, nghe nói Thường phu nhân cũng có cửa hàng ở vài nơi, công công bà bà cũng từng là thương nhân, cái chữ hạ tiện này của đại tẩu vẫn nên ít nói thì hơn. Hơn nữa, có đám người Thái các lão, Lý đại học sĩ đi trước, cũng không thấy trong nhà có người theo thương nghiệp thì nhất định không thể làm quan. Nói không chừng lúc người nào đó chủ bới đập thấp thương hộ còn phải xoay chuyển tâm nhãn, để ngừa đắc tội những người khác."

"Người. . . . ." Thường thị lạnh mặt nói: "Đây là đệ muội nhất định không chịu đóng cửa hàng đúng không?"

Thật ra thì phòng ốc của Hách gia ở Quý gia thôn cũng đủ nhiều, Hà Hoa cùng Tiểu Bảo ở một cái viện rất rộng rãi, cùng bố cục đời sau ba phòng ngủ một phòng khách, bốn phòng ngủ một phòng khách hoàn toàn bất đồng. Đóng cửa viện liền trở thành một biệt thự nhỏ, bọn họ muốn làm cái gì, hoặc là hai phu thê A Tề nháo chuyện gì đó, hoàn toàn cũng không quấy nhiễu nhau. Nếu có thể yên lặng thanh tĩnh, ở nơi này cũng không sao cả, nhưng cố tình có người không chịu buông tha bọn họ.

Cho dù là phu thê Hách Đại Hải, cũng nhất định phải giữ lại, như vậy tính ra, sản nghiệp danh nghĩa của mình hoàn toàn không quan trọng. Hà Hoa rất hoài nghi, Thường thị có phải bởi vì chính mình không có đồ

cưới giống như vậy, cho nên không muốn thấy nàng tốt hay không? Hay là nói, sau khi thân y lại một lần nữa đánh tan hi vọng mang thai của nàng ta, trong lòng của nàng ta càng ngày càng biến thái?

"Đại tẩu, đóng cửa hàng, ta cùng với Tiểu Bảo còn có đứa bé của chúng ta nên lấy gì sống? Huống chi những cửa hàng kia không ghi dưới danh của người Hách gia. Dĩ nhiên, nếu đến lúc đó thật sự ảnh hưởng đến đại ca, ta sẽ mời Phùng di nương cùng Từ gia tới xử lý. Giờ phút này nếu đại ca đại tẩu khinh thường làm bạn với thương hộ, Hà Hoa cũng không dám để cho tiểu viện nhỏ nhỏ đầy hơi tiền này làm bản đại tẩu. Tiểu Oản, tiễn khách!"

"Người. . . . . Quý Hà Hoa. . . . . Người khinh người quá đáng! Người không để tâm đến mặt mũi tổ tông, mắt không tôn trọng trưởng bối, quả thực là đại nghịch bất đạo! Nếu bà bà lệnh cho ta quản gia, trưởng tẩu như mẹ, ta ngược lại muốn nhìn xem, người có bao nhiêu năng lực!" Thường thị đập bàn, dùng móng tay sắc sỡ chỉ vào Hà Hoa, sau đó quát to xông qua.

"Đại nãi nãi, nước trà vắng đầy đất, ngài cẩn thận một chút." Tiểu Oản tiến lên một bước, tóm chặt lấy tay Thường thị, dùng sức đẩy ra.

Chân Thường thị là chân bó sen ba tấc khéo léo, thường ngày đi bộ cũng không thể đi xa, bị Tiểu Oản đẩy một cái, dưới chân không vững, cả kính thất sắc ngã xuống phía sau cái ghế, vẻ mặt thống khổ, hai tay nắm chặt thành quả đấm, thắt lưng không được tự nhiên giãy dụa, đoán chừng là bị té đập mông, dưới con mắt mọi người không tiện nói ra, hai mắt chỉ có thể phóng hỏa.

Hà Hoa thấy nàng ta hình như không sao, liền nói: "Đại tẩu, nơi này nhiều người như vậy, lúc người ăn nói lung tung thêu dệt vô cớ, tốt nhất nghĩ lại. Đại ca hôm nay đang chờ tin tức, mà không phải đã xác nhận thăng chức, người muốn bôi nhọ một phòng chúng ta có thể phải cẩn thận mình cũng dính vào nước đục."

"Đều ở đây âm ỉ cái gì?" Bên ngoài chợt có một tiếng quát to, Trương thị có chút khom lưng đi tới đây.

Hai mắt Thường thị lập tức đỏ lên, rút mấy giọt nước mắt bằng hạt đậu:

"Bà bà, trước đó con chỉ là muốn đệ muội đóng cửa hàng mấy tháng, ai biết nàng. . . . . Nàng sai người đánh con!"

"Người nói như thế nào?" Trương thị ngay cả nghi thức xã giao trên mặt cũng miễn, đi thẳng vào vấn đề.

Hà Hoa phúc thân, nói: "Bà bà, hôm nay đại tẩu đi đến nơi này của con nói muốn đóng cửa hàng, nói đó là tiện nghiệp, sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của đại ca, con nói cửa hàng của con đều mang danh nghĩa Quý gia, sẽ không có chuyện lớn gì. Sau đó đại tẩu nói muốn lập quy củ với con, không cần thận đưng phải nước trà trên bàn, Tiểu Oản vì để tẩu ấy tránh nước trà ra, liền kéo tẩu ấy qua, ai ngờ đại tẩu vẫn bị trượt chân. . . . . Bà bà, hôm nay người cũng thấy được, trong viện của con, Hắc nha đầu cùng Tiểu Điệp đều đi chăm sóc tiểu Ninh ca, chỉ có Tiểu Oản cùng Tiểu Bàn ở đây, đại tẩu bên này có Hoàn Ngọc, còn có bốn người hầu hạ, nếu con có thể sai người đánh tẩu ấy, những người đó đều làm cái gì?"

Thường thị thấy nha hoàn bên cạnh mình có chút sợ hãi rụt rè, không dám trả lời, càng cảm thấy uất ức, khóc nói: "Bà bà, đệ muội nàng vẫn ghét bỏ con là thứ xuất, nói con không hiểu quy củ, không có năng lực bằng nàng. . . . ."

"Được rồi!" Trương thị phiền não quát to một tiếng, "Tất cả đều đi ra bên ngoài quỳ xuống cho ta!"

Những ngày qua chuyện xảy ra quá nhiều, thân thể Triệu di nương tốt lên mà thân thể Thường thị không cách nào điều dưỡng đủ làm cho bà ấy rất không thoải mái, hơn nữa A Tề bên kia chột kinh chột hỉ, không có tin chính xác, cả ngày treo ngược, còn phải xử lý chuyện trong cửa hàng, tinh thần của bà ấy không còn như trước. Vốn còn mong đợi hai Trục lý này có năng lực tốt, nhín chút thời gian quản lý chuyện nhà, chưa từng nghĩ bọn họ vậy mà cãi nhau âm ỉ đến trình độ này!

"Được, tốt! Các người quả nhiên là con dâu tốt của Hách gia!" Trương thị tức giận đến toàn thân phát run.

Hà Hoa biết bà ấy đối với chuyện xảy ra trận này mình không để ý tới chuyện nhà nên rất bất mãn, nhưng nàng vốn không muốn cuốn vào

trong đó, lại có hai đứa nhỏ cần phải chiếu cố, làm sao quản được mớ bông bong này? Lập tức cũng không lên tiếng, giận dỗi đi ra ngoài cửa quỳ xuống.

Thường thị còn muốn nói gì nữa, Trương thị tát một cái qua, "Bốp!" giòn vang, "Người còn có bộ dạng đại tẩu kiêu căng nữa à? Ta có cho người làm chủ mẫu sao? Người. . . . . Người. . . . ."

"Phu nhân, ngài làm sao vậy?" Trong phòng truyền đến kinh hô, Hà Hoa vội vàng bò dậy, chỉ thấy Trương thị che ngực, thở từng ngụm từng ngụm, có lẽ giận đến không nhẹ. Hà Hoa vội vàng để cho người kéo cửa cửa sổ ra một chút, để chút gió lạnh thổi vào, tản bớt khí nóng lửa than trong phòng, lại lấy áo choàng khoác lên cho bà ấy, ra sức vỗ lưng cho bà ấy.

Cũng may Trương thị chỉ bị chọc tức một chút, bà ấy mang mệnh cực khổ, nếu so với thể cốt phú bà thường sống an nhàn sung sướng, vô sự thương xuân bi thu tốt hơn nhiều, chỉ vào Thường thị mắng to một trận, quăng bể mấy cái ly, cơn tức liền thuận. Sau đó hừ lạnh bảo Hà Hoa cùng Thường thị đóng cửa suy nghĩ, bản thân mình xoay bước lớn rời đi.

Gần tối, lão cữu Trương gia nghe được những chuyện xảy ra gần đây, liền nói với muội tử đang thở phì phò: "Con cháu có phúc con cháu, người quản nhiều như vậy làm gì? Năm đó không phải người muốn cùng nhị phòng phân gia hay sao? Thừa dịp hiện tại họ Triệu kia còn chưa có sinh ra con trai, nhanh chóng phân tiền tài trong nhà ra đi!"

Trương thị liền nói: "Phụ mẫu còn ở đây, không phân gia được. A Tề cũng là người đã từng làm quan, không giống như nhà bình thường muốn phân liền phân."

Lão cữu nói: "Vậy người đừng nói muốn phân gia. Chỉ nói cuộc sống hôm nay khó khăn, người lấy tiền tài phân ra để cho hai huynh đệ bọn chúng tự lo tiền đồ của mình đi, tránh cho ngày ngày sinh ra chán ghét!"

Lời nói của Lão cữu đương nhiên không giống như người khác, rất có phân lượng. Trương thị nghĩ đến Hách Đại Hải đã già mà còn nuôi kỹ nữ ở nhà, còn muốn sinh con trai, lại thêm mấy phần oán hận, nằm trên giường hai ngày thì khó mà nói được rồi, mắng hai đứa con trai không

hiếu thuận, không có tiền đồ, chỉ ở trong nhà ăn bám, giận đến không dậy nổi, nói muốn an bài hậu sự cho bản thân, nếu không thì chết không nhắm mắt.

Chuyện nghiêm trọng như vậy, A Tề cùng Tiểu Bảo đều chia ra dẫn theo thê nhi mình đi thỉnh an bà, Triệu thị cũng dắt Anh tử nhi đứng ở một bên. Hách Đại Hải ngồi ở mép giường nói: "Lúc trước đại phu cũng từng cho phương thuốc dưỡng sinh, chỉ là gần đây mệt nhọc, bà an tĩnh nghỉ mấy ngày đi."

Trương thị lầm bầm một hồi, mới có tức vô lực nói: "Được rồi ta cũng vậy không quản nữa. Trong hai năm qua, gia đạo suy sút, năm nay tai họa càng liên tiếp. Ta cũng già rồi, cho dù nghĩ tới tích cho các cháu nhiều thêm chút gia sản cũng có tâm vô lực, chỉ dựa vào hai huynh đệ các người không chịu thua kém."

Bà đảo đôi mắt có chút vẫn đục, giơ tay lên chỉ chỉ phía sau giường.

Hà Hoa thấy vẻ mặt bà kém rất nhiều, trong lòng cũng có chút xót thương. Thường thị quản gia lâu như vậy, ít nhiều biết ý của bà, liền lấy một cái hộp ở dưới giường ra, Trương thị lại bảo mở hộp ra, nói: "Trừ Từ Đường bên kia, sau núi phía Nam có hai mươi thửa đất trăm mẫu, các con mỗi người một nửa đều tự tìm người đi trồng nom. A Tề lần này cần chuẩn bị lên Kinh sư, nơi này còn có một vạn năm ngàn lượng bạc, nên đủ rồi. Sau khi cửa hàng trong Huyện thanh lý xong, Tiểu Bảo con đi quản, qua hết Nguyên tiêu các con liền rời nhà đi mỗi người một ngả. Phần còn dư lại trong nhà này, chúng ta tạm sống qua ngày. Anh Tử nhi dầu gì cũng là muội tử các con, không lâu nữa sẽ phải định thân, đồ cưới của nó hai huynh đệ các con phải ra lực. Về sau hai lão già khom chúng ta đều chết hết, các con người nào phát đạt, ai đương gia, kiếm được tiền cũng không cần nhập vào công trưởng nữa."

Mặt Triệu thị tái nhợt, Trương thị này vừa nói một chặp từ đầu tới đuôi đều không nhắc tới đến bà ta. Hách Đại Hải đối với chuyện trong nhà vẫn hiểu rõ, biết Trương thị đang biến tướng phân gia, tính toán trong nhà còn có phòng ốc hai nơi, năm thửa ruộng trăm mẫu, cũng không có thiếu bạc, coi như Triệu thị sinh được con trai, cũng không thiệt được nó, bèn nháy mắt với Triệu thị.

Hà Hoa nghe xong không hiểu ra sao, ngược lại A Tề cùng Thường thị, không ngờ chuyện hai lần buôn bán thất bại trước kia coi như bỏ qua, còn có thể sẵn khoái nhận được hơn một vạn lượng bạc cùng mười thửa đất trăm mẫu thượng hạng, trị giá cửa hàng trong nhà chẳng qua chỉ có hai ngàn lượng bạc, hàng cũng đã thanh lý một nửa, Tiểu Bảo bên kia cũng được xấp xỉ một vạn lượng bạc. . . . . Trong nhà còn dư lại không nhiều lắm.

A Tề cùng Thường thị nhìn nhau một cái, dù là phân gia, bọn họ cũng không thua thiệt. Huống chi sau này vẫn còn có thể đương gia, người được đương gia đương nhiên còn có thể nắm lấy phần còn dư lại. Từ xưa tới nay dân không đấu với quan, sau khi phụ mẫu trăm năm, bọn họ có cơ hội rất lớn đòi lại tòa viện này!

A Tề liền cùng Thường thị quỳ xuống dập đầu nói: "Nhi tử bất hiếu, mấy năm này khiến cha nương lo lắng! Về sau nhất định Quang Tông Diệu Tổ, áo gấm về nhà, để cho cha nương hưởng thụ vinh hoa phú quý!"

Tiểu Bảo mím môi, kéo Hà Hoa quỳ xuống, "Nương, nhi tử sẽ hiếu thuận người thật tốt, tiểu Ninh ca còn phải cần người tìm tức phụ cho, còn bồng chắt trai nữa."

Trương thị khoát khoát tay, nghiêng đầu qua một bên, ngủ thiếp đi.

Rất nhanh đến lễ mừng năm mới, Hà Hoa tự mình ra trận, hàng trong cửa hàng căn bản đã dọn sạch, người nên đuổi hay phân phối đều đã làm xong, chuẩn bị nhẹ nhàng sung sướng qua năm mới. Thường đại nhân còn gửi thơ khẩn tới đây, nói A Tề tám chuyện chuyện cần chia làm, sẽ chờ bạc đưa qua. Đây cũng là một chuyện vui lớn, được chuyện vui đến nhà, Trương thị từ từ tốt lên, càng thêm có tinh thần hơn lúc trước, cuối cùng một năm tốt đẹp trôi qua.

Vẫn chưa tới Nguyên tiêu, A Tề liền vội vã dẫn theo gia quyến đi tới Kinh Sư, chỉ để lại Cầu Oa cùng Lễ ca nhi, đứa bé của Tống thị cùng Hoàn Bội tất cả đều lên đường.

Một ngày kia phu thê Hách Đại Hải gọi Tiểu Bảo cùng Hà Hoa vào phòng bà, mở hai cái rương ra, bên trong đầy kim nguyên bảo sáng loáng!

"Hai người các con quỳ xuống!"

Hà Hoa giật mình một cái, Tiểu Bảo đã kéo nàng quỳ xuống.

Trương thị nói: "Nơi này có ba ngàn lượng vàng, là chút gia sản cuối cùng của Hách gia, hôm nay giao phó toàn bộ cho các con."

Tiểu Bảo há to miệng: "Nương?"

Hách Đại Hải thở dài nói: "Nương con nói A Tề đứa nhỏ kia thay đổi, ta vốn cũng không tin, nhưng ít ngày trước Thất Thiếu gia Thường gia uống say bị ta đụng phải, sau này ngay cả Nguyên tiêu cũng chưa qua A Tề liền đi . . . . . Lòng nó thâm sâu, nếu đi được tốt, đương nhiên có thể luôn cúi ra một con đường. Nhưng chúng ta chỉ sợ nó tự cho mình thông minh, đi lệch đường càng chạy thì càng xa, cuối cùng nước đổ khó hết! Tiểu Bảo con là người có tình có nghĩa, cái nhà này giao cho con, ta mới có thể yên tâm."

Trương thị nhìn Hà Hoa, nói tiếp: "Ngày trước ta biết con là người thông minh, tuy nhiên có lúc khó tránh khỏi có chút cao ngạo, nhưng suy cho cùng sẽ không đi hại người khác, chuyện thuộc bốn phận, mặc dù không nói tình nghĩa, con cũng sẽ làm thỏa đáng, không để cho người ta có lời gì. Về sau nếu thật sự có chuyện chẳng may, nghĩ đến con cũng sẽ không để cho Triệu di nương cùng một nhà A Tề ăn gió nằm sương. Hôm nay mọi chuyện trong nhà đều giao cho các con, các con đi lạy từ biệt tổ tiên đi. . . . ."

Phía sau còn nói những chuyện cũng không quan trọng, Hà Hoa chỉ biết, đây là bọn họ sắp ra ở riêng rồi ư? Còn được phần lớn tài sản, Hách Đại Hải cùng Trương thị áp tải chuyện cả nhà lên trên người bọn họ! Tự như đang giao phó hậu sự vậy!

"Công công, bà bà, tại sao. . . . . ? Nếu đại ca có điều bất trắc, chúng con sao có thể chu toàn?" Hà Hoa không nhịn được hỏi.

Trương thị không nhúc nhích nhìn chăm chăm Hà Hoa, vẻ mặt nghiêm nghị: "Suy cho cùng chỉ là chút suy nghĩ. Mặc dù A Tề thật sự cùng đường, lúc phải dựa vào các con, phân hay không phân gia các con cũng không chạy khỏi. Ba ngàn lượng vàng này, một nửa cho các con

dùng, còn dư lại các con dùng để tìm con đường lui, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, các con đều phải chôn kín chuyện này ở trong bụng!"

"Cha, nương, chúng con biết nên làm thế nào." Tiểu Bảo lại kéo Hà Hoa đập đầu một cái, mới cung cung kính kính đứng lên.

Ba ngàn lượng vàng trong tay, hơn nửa năm trước được chia đất cùng cửa hàng, từ trước đến giờ Hà Hoa chưa từng có nhiều tiền như vậy. Cũng chưa từng có gánh nặng như vậy.

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng lo lắng của nàng, ở bên tai nàng hà hơi nói: "Nếu nàng cảm thấy phỏng tay, thì giao toàn bộ cho ta là được."

Hà Hoa nói: "Chàng muốn làm thế nào?"

"Đào cái lỗ, chôn!"

Hà Hoa lườm hẩn một cái, Tiểu Bảo vội nghiêm mặt nói: "Nàng quên, trước kia ta từng chạy thuyền hay sao? Trên biển có rất nhiều đảo nhỏ, ta đã sai người đi tìm, so với đào cái lỗ chẳng phải có tác dụng hơn sao!"

Cho nên có thể xuất ngoại?

Lần này coi như Hà Hoa thật sự an tâm. Lại nghĩ đến hai ngày nay Hách Đại Hải vẫn còn đang tìm sư gia tin được khắp nơi đưa đến cho A Tê, Trương thị trừ chăm sóc đứa nhỏ, thì chỉ một lòng lễ Phật, trên căn bản không lo chuyện khác, ngược lại Triệu thị tiếp quản toàn bộ chuyện lớn nhỏ trong nhà.

Thật là đáng thương cho lòng phụ mẫu trong thiên hạ, nhưng cõi đời này, làm sao có biện pháp song toàn? Hà Hoa thở dài một hơi nói: "Tiểu Bảo, tại sao công công bà bà không dứt khoát ngăn cản đại ca làm quan vậy?"

Tiểu Bảo suy nghĩ một hồi lâu mới nói: "Chắc là muốn có một thứ để hy vọng, hi vọng huynh ấy có thể thật tốt. Lại nói, còn có thể nhất huynh ấy ở trong nhà không cho phép vào ra hay sao? Huynh ấy luôn muốn ra ngoài làm việc, tất nhiên sẽ gặp phải đủ loại hung hiểm cùng phiền toái.

Có lẽ, từng trải thấy cũng nhiều, vấp phải trắc trở va chạm nhiều hơn, đương nhiên tâm tình cũng mở rộng. Không phải cổ nhân có nói, quân bao nước thẳm non xa, để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng?"

Hà Hoa kéo cánh tay của hắn, nhìn một mảnh cảnh xuân rục rờ bên ngoài.

--- -----oOo Hoàn oOo --- -----

LINK Truyện:

Cuộc sống điền viên trên núi của nông phu

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuoc-song-dien-vien-tren-nui-cua-nong-phu-2840435.html>

LINK Chương này:

Chương 68

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuoc-song-dien-vien-tren-nui-cua-nong-phu-2840435/chuong-68.html>